

ningen af Udgifterne, jeg skulde stille mig betænkelig overfor, alle maa jo ønske, at de maa holdes indenfor den mindst mulige Grænse; men i Maaden, paa hvilken disse Indskrænkninger af Udgifterne er antydede at skulle gennemføres, er det, ogsaa naar jeg tænker paa det ærede Medlem her ved Siden af, der talte (J. Pedersen), at jeg ikke paa alle Punkter kan være enig. Men det vil jeg altsaa ikke komme ind paa i Enkeltheder. Det forekommer mig ikke, at Situationen opfordrer dertil. Vi har jo nu et Forslag til en Finanslov, som man fra alle Sider mener at kunne tage imod uden væsentlige Indvendinger. Man kan gøre nogle kritiske Bemærkninger, som man beder iagttagne og overvejede, men man stemmer til syvende og sidst for Lovforslaget. Og jeg gaar ud fra, at man her i Tinget som i det andet Ting vil se alle politiske Partier stemme derfor. Der blev sagt, noget ironisk, af en æret Taler, at det socialdemokratiske Parti behøvede jo, som Forhandlingen i Dag var, ikke at stemme derfor, for det viste sig jo, at der var ingen som helst Fare, Forhandlingerne var en ren Idyl. Dertil kunde man jo svare, at hvis der virkelig skulde være noget om den Desperation, der er talt om i det andet Ting, hvad der i Dag — og jeg tror for Resten ogsaa med Rette — er blevet afvist, er der det ejendommelige ved saadanne Ting som Desperation, at man ved aldrig, naar de kommer, saa det var muligt, at den kom i det Øjeblik, der var det sidste, i hvilket der skulde tages Standpunkt. Hvis man overhovedet har væbnet sig under Tanken om, at der kunde opstaa en Desperation, synes jeg da ikke, at man kan opgive sin Tanke i Tillid til, at Desperationen ikke kommer. Den er Allemands Herre og kan komme naar som helst. „Beredt paa Døden altid vær, den kommer, naar du mindst den tænker nær“, staar der i et bekendt Digt af Wessel. Man kan maaske anvende de Ord paa Desperationen i al Almindelighed.

Jeg skal ikke komme ind paa politiske Betragtninger, det er der ingen som helst Anledning til, som hele Situationen foreligger. Jeg skal kun udtale min Glæde over, at man nu fra alle Sider her i Tinget synes at være naaet til den Afgørelse, at dette Finanslovsforslag gaar sin fredelige Gang gennem Rigsdagen, og at vi derfor i rette Tid med alles enstemmige Samtykke naar til at faa det ud som Lov.

Harald Jensen: Det Finanslovsforslag, der nu foreligger paa Tingets Bord, kom-

mer paa en Maade til os som en Fredens Flugt. Forholdet er jo det, at nede i det andet Ting har alle Partier givet det sin Stemme. Alle Partier har paa en Maade klappet Fjerene paa Fuglen, inden den kom her op, og det kunde jo være i den Forventning, at her oppe skulde den blive modtaget paa den samme fredelige Maade. Dette er ogsaa til Dels sket. De Udtalelser, som nu er rettede mod Finanslovsforslaget, har ganske vist været noget onde af og til, men dog ikke værre, end at der adskillige Gange her i Tinget har været fremsat betydelig skarpere. Der er ogsaa den Mærkelighed ved dette Finanslovsforslag, at det for første Gang i længere Tid kommer fra Folketinget med et Overskud, nemlig et Overskud paa ca. 2 Mill. Kr. Det er jo noget, som ikke har været Tilfældet i de senere Aar. Ogsaa af den Grund kunde det Finanslovsforslag, der kommer herop, vente sig en ret venlig Modtagelse hos dette Ting, som jo efter sin egen Mening skal være det regulerende Ting, som altid skal holde paa den mere nøgterne Sparsommelighed i Statshusholdningen. Men der er udtalt nogen Tvivl om, hvorvidt dette Overskud vilde holde, om det vilde findes paa det Regnskab, som i sin Tid vil fremkomme over dette Finansaar. Jeg henholder mig i den Henseende til, at de to ærede Medlemmer, det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) og den højtærede Finansminister, synes at se meget lyst paa dette Forhold, og at de, saa vidt man kan skønne efter Referatet fra Folketingets Møder, er blevet enige om, at Overskuddet skulde nok holde, og i hvert Fald skulde det nok vise sig, at der kunde blive en god Balance. Og naar det bliver Tilfældet, og naar det sker, at de to ærede Herrer, som jo ikke plejer hver Dag at være ganske enige, er enige derom, saa er jeg for min Part beroliget i saa Henseende. Der har ogsaa været talt noget om, at man maatte nødig stifte Laan igen, ej heller faa nye Skatter, og det er jo ogsaa rigtigt, der er jo ingen, hverken her eller i det andet Ting, der ønsker nye Skatter eller nye Laan. Det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (Hey) talte om, at min Partifælle i det andet havde sagt, at der *aldrig* maatte komme nye Skatter. Ogsaa i den Henseende foreligger der ganske beroligende Udtalelser i det andet Tings Forhandlinger, idet den højtærede Finansminister og det ærede Medlem fra Æbeltoft ligeledes er blevet enige paa det Punkt, at der ikke bør stiftes Laan, uden at det sker, for at Laanet